Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 25 stycznia 2017 r.[1]

Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Powstanie długu celnego w następstwie nielegalnego wprowadzenia towarów — Pojęcie dłużnika — Pracownik osoby prawnej odpowiedzialnej za nielegalne wprowadzenie towarów — Oszustwo lub rażące niedbalstwo

W sprawie C-679/15

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg (sąd ds. finansowych Badenii-Wirtembergii, Niemcy) postanowieniem z dnia 1 grudnia 2015 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 17 grudnia 2015 r., w postępowaniu:

Ultra-Brag AG

przeciwko

Hauptzollamt Lörrach,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: L. Bay Larsen, prezes izby, M. Vilaras (sprawozdawca), J. Malenovský, M. Safjan i D. Šváby, sędziowie,

rzecznik generalny: N. Wahl,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Komisji Europejskiej przez L. Grønfeldt oraz M. Wasmeiera, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 26 października 2016 r.,

wydaje następujący

1 — Język postępowania: niemiecki.

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 202 ust. 3 tiret pierwsze i drugie i art. 212a rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r. (Dz.U. 2006, L 363, s. 1), które miało zastosowanie do okoliczności postępowania głównego (zwany dalej „kodeksem celnym").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy spółką Ultra-Brag AG, przedsiębiorstwem logistycznym, które oferuje między innymi usługi transportowe na europejskich wodach wewnętrznych, a Hauptzollamt Lörrach (głównym urzędem celnym w Lörrach, Niemcy) w sprawie pokrycia długu celnego powstałego w wyniku nielegalnego wprowadzenia towarów na obszar celny Unii Europejskiej.

Ramy prawne

3 Kodeks celny został uchylony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającym unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1).

4 Artykuł 38 ust. 1 kodeksu celnego stanowił:

„Towary wprowadzane na obszar celny Wspólnoty zostają bezzwłocznie przewiezione przez osobę, która dokonała wprowadzenia, trasą określoną przez organy celne i zgodnie z ich instrukcjami:

a) do urzędu celnego wyznaczonego przez organy celne albo w inne miejsce wyznaczone lub uznane przez te organy,

[…]".

5 Artykuł 40 wspomnianego kodeksu przewidywał:

„Towary wprowadzone na obszar celny Wspólnoty zostają przedstawione organom celnym przez osobę, która wprowadziła je na ten obszar lub, w zależności od przypadku, przez osobę, która przejęła odpowiedzialność za przewóz towarów po ich wprowadzeniu, z wyjątkiem towarów przewożonych środkami transportu będącymi jedynie w tranzycie przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego bez postoju na tym obszarze. Osoba zgłaszająca towary powołuje się na deklarację skróconą lub deklarację celną uprzednio złożoną w odniesieniu do tych towarów".

6 Zgodnie z art. 185 ust. 1 akapit pierwszy kodeksu celnego:

„Towary wspólnotowe, które po wywiezieniu poza obszar celny Wspólnoty są powrotnie na ten obszar wprowadzane i dopuszczane do obrotu w terminie trzech lat, zostają na wniosek osoby zainteresowanej zwolnione z należności celnych przywozowych".

7 Artykuł 202 tego kodeksu stanowił:

„1. Dług celny w przywozie powstaje w wyniku:

a) nielegalnego wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty towaru podlegającego należnościom przywozowym,

[…]

Nielegalnym wprowadzeniem towaru w rozumieniu niniejszego artykułu jest każde wprowadzenie dokonane z naruszeniem przepisów art. 38–41 i art. 177 tiret drugie.

2. Dług celny powstaje z chwilą nielegalnego wprowadzenia towaru.

3. Dłużnikami są:

— osoba, która dokonała nielegalnego wprowadzenia,

— osoby, które uczestniczyły we wprowadzeniu i które jednocześnie wiedziały lub powinny były wiedzieć, że wprowadzenie to jest nielegalne,

— jak również osoby, które nabyły lub posiadały taki towar i które w chwili jego nabycia lub wejścia w jego posiadanie wiedziały bądź powinny były wiedzieć, że jest to towar wprowadzony nielegalnie".

8 Artykuł 212a kodeksu celnego brzmiał następująco:

„Jeżeli przepisy prawa celnego celne przewidują preferencje taryfowe dla towaru ze względu na jego rodzaj lub szczególne przeznaczenie, całkowite lub częściowe zwolnienie z należności przywozowych lub należności wywozowych na mocy art. 21, 82, 145 lub 184–187, takie preferencje lub zwolnienia stosuje się również w przypadkach powstania długu celnego na mocy art. 202–205, 210 lub 211, jeżeli zachowanie osoby zainteresowanej nie nosi znamion oszustwa ani rażącego niedbalstwa i udowodni ona, że pozostałe warunki wymagane dla zastosowania preferencji lub zwolnienia pozostają łącznie spełnione".

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

9 W dniu 25 maja 2010 r. spółka Ultra-Brag wywiozła drogą wodną z obszaru celnego Unii do Birsfelden (Szwajcaria) dwa transformatory wraz z dwiema rolkami.

10 Dowiedziawszy się tego samego dnia o awarii statku, który następnego dnia miał zabrać na pokład w Strasburgu (Francja) turbinę przeznaczoną do wyładowania w Antwerpii (Belgia), zatrudniony przez Ultra-Brag specjalista od towarów ciężkich, zajmujący stanowisko kierownika do spraw eksportu, planował wysłanie statku, który uprzednio przetransportował dwa transformatory i dwie rolki, mimo że znajdujące się na nim towary nie zostały jeszcze wyładowane. W tym celu zwrócił się do szwajcarskiego urzędu celnego z zapytaniem o formalności związane z transportem. Urząd ten oświadczył, że krótkotrwały ponowny wywóz na obszar Unii nie stanowi problemu, ale stwierdził, iż należy o tym również poinformować niemieckie organy celne. W następstwie usterki samochodowej pracownik ten nie zdążył jednak zawiadomić właściwego niemieckiego urzędu celnego przed zamknięciem jego biura.

11 Aby dotrzymać terminu załadunku turbiny w Strasburgu, w dniu 25 maja 2010 r. wieczorem wspomniany pracownik poinformował kapitana statku, że ma on płynąć w tym kierunku z załadowanym transformatorem i dwiema rolkami. Towary te nie zostały przedstawione niemieckim organom celnym podczas przekraczania granicy.

12 W dniu 26 maja 2010 r. pracownik skontaktował się z niemieckimi organami celnymi.

13 W dniu 27 maja 2010 r. statek wpłynął do portu w Bazylei (Szwajcaria), aby wyładować tam transformator i dwie rolki, a na pokładzie pozostała turbina, która miała zostać przetransportowana do Antwerpii. Niemiecki urząd celny stwierdził, że na pokładzie statku znajdowały się transformator i dwie rolki.

14 Decyzją w sprawie należności celnych przywozowych z dnia 9 sierpnia 2010 r. główny urząd celny w Lörrach ustalił wobec spółki Ultra-Brag cło w wysokości 122 470,07 EUR, nie wskazując innych dłużników.

15 Po bezskutecznym odwołaniu od tej decyzji spółka Ultra-Brag wniosła skargę do Finanzgericht Baden-Württemberg (sądu ds. finansowych Badenii-Wirtembergii). W uzasadnieniu podniosła ona, że należności celne przywozowe nie powinny być nałożone, gdyż spełnione zostały przesłanki zwolnienia z cła na podstawie art. 212a kodeksu celnego. Jej zdaniem nie działała ona z rażącym niedbalstwem, powierzając załatwienie formalności celnych wykwalifikowanemu pracownikowi i nie naruszając tym samym ciążących na niej obowiązków nadzorczych.

16 Sąd odsyłający uważa, że pracodawca może zostać uznany za dłużnika w rozumieniu art. 202 ust. 3 tiret pierwsze kodeksu celnego, jeśli w wyniku swych działań może zostać uznany za odpowiedzialnego za nielegalne wprowadzenie towaru, pod warunkiem że jego działanie jest porównywalne do dokonania osobistego nielegalnego wprowadzenia. Twierdzi on, że kwestia, na jakiej podstawie powinno być ocenione działanie pracodawcy, osoby prawnej, nie została do tej pory rozstrzygnięta, zwłaszcza odnośnie do tego, czy należy wziąć pod uwagę jedynie działania organów osoby prawnej, czy powinno się również uwzględnić działania jednego z jej pracowników, które są bezpośrednią przyczyną nielegalnego wprowadzenia, pod warunkiem że pracownik ten jest odpowiedzialny za transport towarów w ramach osoby prawnej.

17 Sąd odsyłający zastanawia się jednocześnie nad udziałem skarżącej w nielegalnym wprowadzeniu w rozumieniu art. 202 ust. 3 tiret drugie kodeksu celnego, w szczególności w odniesieniu do przesłanki subiektywnej zawartej w tym przepisie, która wynika ze sformułowania: „gdy wiedział[a] lub powinn[a] był[a] wiedzieć, że [wprowadzenie to] było nielegalne". Zdaniem sądu, aby ocenić tę przesłankę subiektywną, konieczne jest ustalenie, czy należy przyjąć punkt widzenia pracownika spółki Ultra-Brag, czy jej organów.

18 Wreszcie, sąd odsyłający stwierdza, że należy zbadać, czy spełniona jest przesłanka dotycząca braku rażącego niedbalstwa, która umożliwia skorzystanie ze zwolnienia z należności celnych przywozowych przewidzianego w art. 212a rzeczonego kodeksu, której to oceny należy dokonać w świetle działań pracownika faktycznie zaangażowanego w sprawę będącą przedmiotem postępowania głównego.

19 W tych okolicznościach Finanzgericht Baden-Württemberg (sąd ds. finansowych w Badenii-Wirtembergii) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 202 ust. 3 tiret pierwsze kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że osoba prawna staje się dłużnikiem na podstawie art. 202 ust. 3 tiret pierwsze kodeksu celnego jako osoba wprowadzająca towar, jeżeli nielegalne wprowadzenie jest wynikiem zachowania jednego z jej pracowników, który nie jest jej ustawowym przedstawicielem, działającego w ramach swych kompetencji?

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy art. 202 ust. 3 tiret drugie kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że:

a) osoba prawna (również wtedy) uczestniczy w nielegalnym wprowadzeniu, jeżeli jeden z jej pracowników, który nie jest jej ustawowym przedstawicielem, wziął udział w ramach swych kompetencji w tym wprowadzeniu, oraz

b) w przypadku osób prawnych uczestniczących w nielegalnym wprowadzeniu należy brać pod uwagę w odniesieniu do subiektywnej przesłanki – »jednocześnie wiedziały lub powinny były wiedzieć, że wprowadzenie to jest nielegalne« – osoby fizyczne zajmujące się w osobie prawnej daną sprawą, nawet jeśli nie są one ustawowymi przedstawicielami tej osoby prawnej?

3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze lub drugie:

Czy art. 212a kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że przy dokonywaniu oceny, czy zachowanie osoby biorącej udział w nielegalnym wprowadzeniu nosi znamiona oszustwa lub rażącego niedbalstwa, należy brać pod uwagę w przypadku osoby prawnej wyłącznie zachowanie osoby prawnej lub jej organów, czy też należy jej przypisać zachowanie zatrudnionych przez tę osobę i zajmujących się daną sprawą w ramach swych zadań osób fizycznych?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

Uwagi wstępne

20 Należy podkreślić, że zgodnie z art. 202 ust. 1 lit. a) kodeksu celnego dług celny powstał w wyniku nielegalnego wprowadzenia towarów. Według tego samego przepisu wprowadzenie towarów uznaje się za nielegalne, jeśli towary te nie zostały przedstawione organom celnym zgodnie z przepisami art. 38–41 tego kodeksu celnego.

21 Ponadto celem przepisów art. 202 ust. 3 kodeksu jest określenie dłużników długu celnego powstałego w wyniku nielegalnego wprowadzenia towarów na obszar Unii, co jest w ogólnym interesie ochrony interesów finansowych Unii.

22 W tym celu trzy tiret zawarte w art. 202 ust. 3 kodeksu celnego opisują „udział” osoby uznanej za dłużnika celnego z powodu jej uczestnictwa w nielegalnym wprowadzeniu towarów. I tak, tiret pierwsze określa jako dłużnika osobę, która dokonała nielegalnego wprowadzenia, czyli osobę, która normalnie powinna była dokonać czynności związanych z odprawą celną i dochować obowiązku złożenia zgłoszenia celnego. Tiret drugie i trzecie dotyczą osób, które choć nie są zobowiązane dokonywać czynności związanych z odprawą celną na podstawie przepisów kodeksu celnego, są jednak uwikłane w to nielegalne wprowadzenie albo przed jego dokonaniem, albo natychmiast po nim.

23 To w świetle tych rozważań należy odpowiedzieć na przedłożone pytania.

W przedmiocie pytania pierwszego

24 W swoim pierwszym pytaniu sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 202 ust. 3 tiret pierwsze kodeksu celnego powinien być interpretowany w ten sposób, że osoba prawna może być uznana za dłużnika długu celnego powstałego w wyniku nielegalnego wprowadzenia towaru na obszar celny Unii spowodowanego przez zachowanie jej pracownika, który nie jest jej ustawowym przedstawicielem.

25 Przede wszystkim z brzmienia art. 202 ust. 3 tego kodeksu wynika, że zamiarem prawodawcy unijnego było stworzenie szerokiej definicji osób, które mogą zostać uznane za dłużników celnych w przypadku nielegalnego wprowadzenia towaru podlegającego należnościom przywozowym, oraz że jego zamiarem było również stworzenie wyczerpującej listy warunków umożliwiających identyfikację osób będących dłużnikami celnymi (zob. wyroki: z dnia 23 września 2004 r., Spedition Ulustrans, C-414/02, EU:C:2004:551, pkt 25, 39; z dnia 3 marca 2005 r., Papismedov i in., C-195/03, EU:C:2005:131, pkt 38; a także z dnia 17 listopada 2011 r., Jestel, C-454/10, EU:C:2011:752, pkt 12, 13).

26 Ponadto Trybunał już wcześniej orzekł, że art. 202 ust. 3 tiret pierwsze kodeksu dotyczy „osoby”, która dokonała nielegalnego wprowadzenia, nie precyzując, czy chodzi o osobę fizyczną czy prawną. A zatem każda „osoba” może być zostać uznana za dłużnika celnego w rozumieniu wymienionego wyżej przepisu, o ile można uznać, że poprzez swoje działania jest ona odpowiedzialna za nielegalne

wprowadzenie towaru (zob. wyroki: z dnia 23 września 2004 r., Spedition Ulustrans, C-414/02, EU:C:2004:551, pkt 26; a także z dnia 3 marca 2005 r. Papismedov i in., C-195/03, EU:C:2005:131, pkt 39).

27 W niniejszym przypadku, zgodnie z informacjami zawartymi we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, wprowadzenie towarów na obszar Unii zostało wykonane przez kapitana statku, który przetransportował je przez port rzeczny znajdujący się na tym obszarze, na polecenie osoby odpowiedzialnej za sprawy eksportu w ramach przedsiębiorstwa, które zatrudniało obydwie te osoby. Kapitan ten jest osobą, która zgodnie z art. 40 kodeksu celnego powinna była przedstawić towary organom celnym, odwołując się do deklaracji skróconej lub do zgłoszenia celnego przewidzianych w tym artykule.

28 Nie podejmując takich działań, kapitan statku dokonał nielegalnego wprowadzenia towarów na obszar celny Unii, co na podstawie art. 202 ust. 3 tiret pierwsze tego kodeksu czyni go dłużnikiem tak powstałego długu celnego.

29 Okoliczność, że pracownik wprowadza nielegalnie towary na obszar celny Unii, nie jest wystarczająca do wykluczenia, że osoba fizyczna lub osoba prawna, która go zatrudnia, nie może zostać uznana za dłużnika długu celnego powstałego w związku z tym nielegalnym wprowadzeniem na podstawie art. 202 ust. 3 tiret pierwsze tego kodeksu.

30 Należy w tym względzie zauważyć, że jeśli w sytuacji takiej jak ta, która jest przedmiotem postępowania głównego, pracownik dokonuje nielegalnego wprowadzenia, przestrzegając ram misji powierzonej mu przez pracodawcę i wykonując polecenia, które zostały mu w tym celu zlecone przez innego pracownika, uprawnionego w tym zakresie w ramach swych zadań, to ten pierwszy pracownik ogranicza się tylko do działania w ramach swoich obowiązków, w imieniu i na rzecz swojego pracodawcy.

31 Ponadto, jeśli nielegalne wprowadzenie towarów na obszar celny Unii zostaje dokonane przez pracownika w imieniu i na rzecz pracodawcy, ten ostatni musi zostać uznany za osobę, która poprzez swoje działania spowodowała to nielegalne wprowadzenie (zob. podobnie wyrok z dnia 23 września 2004 r., Spedition Ulustrans, C-414/02, EU:C:2004:551, pkt 29).

32 Tym samym w sytuacji takiej jak ta, która jest przedmiotem postępowania głównego, pracodawca może zostać uznany za dłużnika długu celnego powstałego w wyniku nielegalnego wprowadzenia towarów, zgodnie z art. 202 ust. 3 tiret pierwsze kodeksu celnego.

33 Ponadto okoliczność, że ani pracownik, który spowodował nielegalne wprowadzenie towarów, ani pracownik, od którego jest on zależny i na którego polecenie działał, nie są ustawowymi przedstawicielami osoby prawnej, która ich zatrudnia, nie może mieć wpływu na tą konkluzję, ponieważ zastosowanie art. 202 ust. 3 tiret pierwsze wspomnianego kodeksu wobec pracodawcy zatrudniającego pracownika, który spowodował nielegalne wprowadzenie, nie wymaga żadnego innego warunku niż ten, zgodnie z którym ów pracodawca powinien zostać uznany za „osobę” w rozumieniu tego przepisu.

34 W świetle powyższych rozważań na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że art. 202 ust. 3 tiret pierwsze kodeksu celnego powinien być interpretowany w ten sposób, że osoba prawna, której pracownik niebędący jej ustawowym przedstawicielem spowodował nielegalne wprowadzenie towaru na obszar celny Unii, może zostać uznana za dłużnika długu celnego powstałego w wyniku tego wprowadzenia, jeśli pracownik ten wprowadził dany towar, przestrzegając ram misji powierzonej mu przez pracodawcę i wykonując polecenia, które zostały mu w tym celu zlecone przez innego pracownika, uprawnionego w tym zakresie w ramach jego własnych funkcji, działając w związku z tym w ramach swoich obowiązków, w imieniu i na rzecz swojego pracodawcy.

35 Mając na względzie odpowiedź udzieloną na pytanie pierwsze, udzielenie odpowiedzi na pytanie drugie jest zbędne.

W przedmiocie pytania trzeciego

36 W swoim trzecim pytaniu sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 212a kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że aby stwierdzić w przypadku pracodawcy, osoby prawnej, znamiona oszustwa lub rażącego niedbalstwa w rozumieniu tego artykułu, należy nie tylko brać pod uwagę samego pracodawcę, ale również przypisać mu zachowanie zatrudnionych przez niego pracowników, którym zlecono w ramach ich zadań wprowadzenie danego towaru na obszar celny Unii.

37 W świetle art. 212a kodeksu celnego uprzywilejowane traktowanie, zwolnienie lub całkowite albo częściowe zwolnienie z należności przywozowych lub należności wywozowych przewidziane w przepisach celnych jest stosowane również w przypadku powstania długu celnego zgodnie z art. 202–205 tego kodeksu, jeżeli zachowanie osoby zainteresowanej nie wynika z oszustwa ani rażącego niedbalstwa i jeżeli udowodni ona, że spełnione są „pozostałe warunki wymagane dla zastosowania" uprzywilejowanego traktowania lub zwolnienia.

38 Pojęcie „zainteresowanej osoby" w rozumieniu art. 212a kodeksu celnego powinno być rozumiane, z uwzględnieniem brzmienia tego przepisu, jako odwołujące się do każdej osoby, fizycznej lub prawnej, która uznana jest za dłużnika długu celnego na podstawie jednego z art. 202–205 tego kodeksu, zwłaszcza ze względu na to, że osoba ta spowodowała przez swoje działania nielegalne wprowadzenie towarów na obszar celny Unii.

39 W okolicznościach takich jak te w postępowaniu głównym, aby ocenić występowanie znamion oszustwa lub rażącego niedbalstwa ze strony pracodawcy, osoby prawnej, należy nie tylko brać pod uwagę samego pracodawcę, ale również uwzględnić zachowanie pracowników, którzy przestrzegając ram misji powierzonej przez ich pracodawcę w ten sposób, że działali w ramach swoich obowiązków, w imieniu i na rzecz swojego pracodawcy, spowodowali nielegalne wprowadzenie towarów.

40 Należy również wskazać, iż fakt, że dani pracownicy nie są organami lub ustawowymi przedstawicielami osoby prawnej, która ich zatrudnia, jest bez wpływu na konkluzję, zgodnie z którą w okolicznościach przewidzianych w poprzednim punkcie niniejszego wyroku występowanie znamion oszustwa lub rażącego niedbalstwa ze strony pracodawcy, osoby prawnej, ocenia się, uwzględniając jednocześnie zachowanie tych pracowników.

41 W świetle powyższych rozważań na pytanie trzecie należy odpowiedzieć, że art. 212a kodeksu celnego powinien być interpretowany w ten sposób, że aby stwierdzić w przypadku pracodawcy, osoby prawnej, znamiona oszustwa lub rażącego niedbalstwa w rozumieniu tego artykułu, należy nie tylko brać pod uwagę samego pracodawcę, ale również przypisać mu zachowanie zatrudnionych przez niego pracowników, którzy przestrzegając ram misji powierzonej przez ich pracodawcę w ten sposób, że działali w ramach swoich obowiązków, w imieniu i na rzecz swojego pracodawcy, spowodowali nielegalne wprowadzenie towarów.

W przedmiocie kosztów

42 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 202 ust. 3 tiret pierwsze rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że osoba prawna może być uznana za dłużnika długu celnego powstałego w wyniku nielegalnego wprowadzenia towaru na obszar celny Unii spowodowanego przez zachowanie jej pracownika, który nie jest jej ustawowym przedstawicielem, jeśli pracownik ten wprowadził dany towar, przestrzegając ram misji powierzonej mu przez pracodawcę i wykonując polecenia, które zostały mu w tym celu zlecone przez innego pracownika, uprawnionego w tym zakresie w ramach swych zadań, działając w związku z tym w ramach swoich obowiązków, w imieniu i na rzecz swojego pracodawcy.**

2) **Artykuł 212a rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 1791/2006, powinien być interpretowany w ten sposób, że aby stwierdzić w przypadku pracodawcy, osoby prawnej, znamiona oszustwa lub rażącego niedbalstwa w rozumieniu tego artykułu, należy nie tylko brać pod uwagę samego pracodawcę, ale również przypisać mu zachowanie zatrudnionych przez niego pracowników, którzy przestrzegając ram misji powierzonej przez ich pracodawcę w ten sposób, że działali w ramach swoich obowiązków, w imieniu i na rzecz swojego pracodawcy, spowodowali nielegalne wprowadzenie towarów.**

Podpisy